

[Jensen-Broby.]

søger man bagefter ved Statsforanstaltninger, gennem Planøkonomi, at lappe paa Forholdene, med det Resultat, at man skaber Ulighed og Uretfærdighed for alle.

Jeg nævnte før de indirekte Skatter, og jeg vil gerne komme en Smule tilbage til disse. Jeg husker, hvorledes man fra de nuværende Regeringspartiers Side i sin Tid kritiserede Venstre, da vi fik de saakaldte Neergaardske Luksusskatter. Men disse Skatter var dog alle sammen lagt saaledes, at man kunde unddrage sig dem, naar man levede sit Liv i Hjemmet og lod være at bruge unødvendige Ting. De indirekte Skatter, som Toldloven af 1932 har bragt os, rammer derimod en Masse af de Ting, vi nødvendigvis skal bruge. Jeg kan først og fremmest nævne Kaffe, men derudover er der en hel Del andre oversøiske Varer. Jeg kan nævne Kopper, Tallerkener, Glas og Fajance, jeg kan nævne elektriske Artikler, alt vort Tøj og vort Fodtøj. Fremdeles en hel Række af de Ting, som skal bruges i Byggeindustrien, hvorved Boligerne fordyres, saaledes at Lejen efterhaanden hviler som en meget tung Byrde paa et Husholdningsbudget. Men Valutaloven gør Forholdet endnu meget værre, fordi man ikke vil tage de Varer hjem, som vi kunde bytte med, fordi man ingen færdige Varer vil tage hjem. Den Politik, der er ført, har i Virkeligheden sat Leveomkostningsprocenten her i Landet adskilligt i Vejret.

Resultatet er da ogsaa blevet, at Skatterne har været stærkt stigende. Jeg nævnte før Udligningsskatten, denne Skat, som blev gennemført for at lette Skattetrykket dér, hvor det tyngede uretfærdigt haardt; gennem Statistisk Departements Oplysninger var det jo nemlig blevet paavist, at Skatterne hvilede langt tungere ude paa Landet og i Provinsbyerne end i København. Udligningsloven skulde altsaa lette Skattetrykket dér, hvor det var haardest, men det kan selvsagt ikke ske, naar man samtidig lægger en Skat paa fast Ejendom til et samlet Beløb af 35 Mill. Kr. Resultatet bliver da, at alle ude paa Landet, der har fast Ejendom, i Stedet for at faa en Skattelettelse faar en Skatteforhøjelse. Den Lettelse, man faar gennem Kommuneskatten og Amtsskatternes Sænkning, kan ikke veje den Forhøjelse op, der fremkommer ude paa Landet ved de 4 Kr. 40 Øre pr. 1 000 Kr. ny Statsgrundskyld og de 3 Kr. 30 Øre pr. 1 000 Kr. Byningssskyld.

Ogsaa af en Sammenligning med Statsregnskaberne vil det fremgaa, at det er en ganske antagelig Skattestigning, der

har fundet Sted. Tager vi Statsregnskabet for 1928—29 og ser paa de dér opførte Skattebeløb, og lægger man de 13 Mill. Kr. — ja, det Aar var det nu 15 Mill. Kr. —, som Gave- og Arveafgift andrager, til de øvrige Skatter, som opføres paa § 5, paa Finanslov og Tillægsbevillingslov, saa toges der det Aar 357 Mill. Kr. ind i Skatter. Men ser man paa den Finanslov, vi lever under i Øjeblikket, saa er det ganske anderledes Summer, der tages ind. Paa Finansloven findes der alene paa § 5 Skatter til et Beløb af 460 Mill. Kr.; dertil kommer Arve- og Gaveafgift paa 13 Mill. Kr., og dertil skal saa endvidere lægges den Skat, som ingen Steder findes opført, men som vi fik sidste Foraar, efter at Finansloven var vedtaget, nemlig den Tillægs- og Merindkomstskat, som vi dengang regnede med vilde give 24 Mill. Kr., men som Finansministeren i sin Tale forleden regnede i Aar vilde komme op paa ca. 30 Mill. Kr.; endelig skal der lægges til den Udligningsskat, vi fik sidste Vinter, og som andrager 88,7 Mill. Kr., nemlig 35 Mill. Kr. paa fast Ejendom, 46,5 Mill. Kr. paa Indkomst og 7,2 Mill. Kr. paa Formue.

Den sidste er en ny Skat til Lettelse af de kommunale Byrder. De er ikke opført under Statsskatterne paa det Finanslovforslag, som nu er forelagt; man har flyttet dem hen under § 26 i Stedet for, og under Skatteparagraffen gives ingen Besked om, at disse Skatter i Virkeligheden hører med. Hvis disse Skatter paa 88,7 Mill. Kr. havde virket i et helt Aar, vilde man komme op paa et samlet Skattebeløb af 592,6 Mill. Kr. i det Finansaar, vi lever i i Øjeblikket. Man kommer imidlertid ikke saa højt op, fordi Udligningsskatten ikke kommer til at virke for et helt Aar, men kun for tre Fjerdingaar, men man kommer alligevel op paa noget over 500 Mill. Kr. i Skat i det Aar, vi er inde i. Lægger vi dertil de Skatter, man tager i Kommunerne og Amterne — jeg har ikke Opgørelse for i Aar, men jeg har Opgørelse for 1936—37 —, og lægger man alle Skatterne sammen, ogsaa de indirekte Skatter, som Byerne tager ind paa Vand, Gas og Elektricitet, kommer man til et Beløb af 515 Mill. Kr. i kommunale Skatter. Det vil altsaa sige, at man er oppe paa i alt 1 000 Mill. Kr., som tages ind i Skat i dette Land, og naar Skatteprocenten først er kommet saa højt op, vil det sige, at man i Virkeligheden konfiskerer op imod 40 pCt. af de forskellige erhvervsdrivendes Indtægter, og der skal nok være mange, der efterhaanden faar Øjnene op for dette. Hvis man vedbliver paa denne Maade. — og der er jo Udsigt til,